Impresso Especial
991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

DEVOLUÇÃO GARANTIDA
CORREIOS
9912*6797-8/2007 - DR/PR

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRACIA

ЧИСЛО 08 (6569)
РІК MMXVIII

N º 08 (6569)
ANO MMXVIII

Прудентополіс, 16-го - 30-го квітня 2018 Б. року

Prudentópolis, 16 a 30 de abril de 2018

ПАПА: НАВЧІТЬ ДІТЕЙ ДОБРЕ РОБИТИ ЗНАК СВЯТОГО ХРЕСТА

Значення імені, яке отримуємо при святому Хрищенні, та знаку святого хреста, як вираження нашої християнської ідентичності, пригадав Папа Франциск під час загальної аудієнції 18 квітня 2018 року, щосереди ведучи цикл катехиз, присвячений першому Святому Таїнству християнського життя, а саме – Хрищенню.

Насамперед Святіший Отець вказав, що те, що відбувається під час Хрищення, підкреслює духовну динаміку, яка проходить крізь усе життя християнина, розпочинаючи процес, завдяки якому можемо жити в злуці з Христом у Церкві.

Тому, за словами Папи, повернення до джерела християнського життя провадить нас до кращого зрозуміння того дару, який ми отримали в день нашого Хрищення та відновити готовність відповісти йому в умовах, в яких тепер перебуваємо.

Його Святість пригадав присутнім, що минулої середи він дав своєрідне «домашнє завдання», а саме пригадати дату свого, ще раз підкреслюючи важливість цього дня для життя християнина.

Пояснюючи обряд Хрищення, Папа вказав на важливість імені, яке отримуємо при хрищенні, адже воно вказує на самобутність кожної людини. Коли себе представляємо іншим, то відразу кажемо власне ім'я, таким чином виходячи з анонімності. «Без імені ми є невідомими, без прав і без обов'язків, – мовив Єпископ Риму. – Бог кличе кожного з нас по імені, любить кожного зокрема, в особливостях нашої історії. Хрищення запалює особисте покликання до життя по-християнському, яке буде розвиватись протягом усього життя. Це вимагає особистої відповіді, яку не можемо запозичити».

Він підкреслив, що християнське життя сплетене з численних покликань і викликів. Господь Бог постійно вимовляє наше ім'я, Його поклик звучить тисячами способів і ми уподібнюємось до Його Сина Ісуса. «Отож, ім'я є важливим! Дуже важливим! – вказав Святіший Отець, додаючи, що «завдяки власному імені маємо неповторну ідентичність, також і стосовно християнського життя, злученого з Богом». «Стати християнином – це дар з висот, – наголосив Папа Франциск. – Не можемо купити віри, але можемо про неї просити і отримати в дарі».

Його Святість запитав чи діти правильно роблять знак святого хреста, адже багато разів він помічавв, що вони не вміють як слід перехреститись і закликав батьків, бабусів та дідусів, хресних батьків навчити дітей правильно робити знак святого хреста, бо те, як вони навчаться це робити дітьми, так робитимуть і в дорослому віці.

«Хрест – це ознака, яка виявляє те, ким ми є», – сказав Папа, додаючи, що наша розмова, мислення, погляд, наші дії перебувають під знаком хреста, тобто під знаком Христової любові аж до кінця. Ми стаємо християнами тією мірою, наскільки хрест «вписаний» в нас , як «пасхальний» знак, який навіть назовні показує наше християнське ставлення до життя.

Святіший Отець нагадав, що треба робити хресне знамення, коли прокидаємось, перед їжею, перед обличчям небезпеки, захищаючи себе від зла, ввечері перед сном. Перехреститись – означає сказати собі самим та іншим, до Кого ми належимо, Чиїми хочемо бути. «Ось чому так важливо навчити дітей добре робити знак святого хреста!» – наголосив Його Святість, порадивши тримати вдома свячену воду і, виходячи чи повертаючись додому, робити так, як в храмі, перехреститись, пригадуючи, що ми були охрищені. «Не забувайте, – повторюю ще раз – навчіть дітей добре робити знак хреста!» – ще раз наголосив Папа Франциск.

Джерело: Радіо Ватикан

КАНОНІЗАЦІЯ ПАВЛА VI ВІДБУДЕТЬСЯ НА ЗАВЕРШЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ У ЖОВТНІ

Блаженний Папа Павло VI буде проголошений святим в кінці жовтня, на завершення Синоду Єпископів, присвяченого молоді, - повідомив держсекретар Ватикану кардинал П'єтро Паролін.

Промовляючи 6 березня до Міжнародної католицької комісії у справах міграції, кардинал підтвердив, що канонізація відбудеться на завершення Синоду, запланованого на 3-28 жовтня, повідомляє Catholic Herald.

Як стало відомо, 6 березня Папа Франциск затвердив декрет Конгрегації в справах проголошення святих, який визнає чудо зцілення ненародженої дитини за заступництвом блаженного Папи Павла VI. Мати дитини, дізнавшись про вади розвитку дитини та високий ризик викидня, молилась за заступництвом блаженного Папи через кілька днів після його беатифікації в 2014 році.

Блаженний Павло VI був Папою з 1963 до 1978 року.

Редакційне

Editorial

Уболівальники Лули

Уболівальники, фанати або плаканиці, Біблії звані голосільниці, це жінки, яких наймають на похоронах, щоб оплакували покійних. Звичайно вони це роблять за гроші і плачуть під час похорону отак без почуття жалю, з вдаваним смутком і розпукою, не маючи ніякого споріднення з небіжчиком.

Ця професія вже існує понад 2 тисячі років і тягнеться аж посьогодні. В давньому Ізраїлі, жінок, знаних як плаканиці або голосільниці, наймали, щоб співали жалібні пісні і плакали над небіжчиками. Перед знищенням Єрусалиму Бог наказав пророкові Єремієві: "Покличте голосільниць, нехай прийдуть і незабаром здіймуть над ними лемент, щоб очі наші слізми стікали. А нарід сказав: "Нехай прийдуть і співають жалібні пісні...(Єр 9.17). Ті жінки звичайно плакали з розпукою й співали жалібні пісні, щоб довести інших до сліз, хоч вони самі не від-чували нічного жалю, а голосили за гроші. До Бразилії вони прибули разом з португальською колонізацією. Спочатку не платилося їм грішми але добрами родини. Маємо недавний факт: коли помер Клодовіл Гернандес (актор і депутат в Бразилії), родина закликала голосільницю, щоб над ним плакала. Згадуєтьсч про них в різних новелях і фільмах, звичайно сатирістично.

Хто має гроші, бере похоронні підприємства які дають потрібну обслугу, в багатьох культурах і країнах часто з вправленими жінками, голосільницями, щоб розбуджували смуток в присутніх. Св Павло в другому листі до Тимотея згадує про вдавані почувальниці, щоб вивчити назовні покаяння або смуток (2 Тим 3,1-5). Згадується часто в літературі про голосільниць, які ходять по похоронах і голосять-оплакують, хоч в собі не мають ніякого почування смутку. Прості найманці.

Голосільниці звичайно вдягаються в чорне убрання, не намащоються парфумами, тощо. В книзі Самуїла говориться про голосільницю яка вдавано оплакуваа перед Давидом Авесалома: "Послав Йоав у Текоа по моторну жінку й каже їй: «Вдай лишень, наче б ти була в жалобі, надягни на себе жалобну одежу, не намащуйся олією і поводься так як жінка, що вже давно побивається з мертвим (2Сам 14,1). Хоч Авесалом не був гідний жалоби, бо збунтувався проти батька царя Давида, але треба було перед батьком хоч удати, що за ним співчувають.

Нині виконують ролю голосільниць ті маси народу синдікалістів, робітничих організацій, робітничої партії, які збираються з червоними прапорами і оплакують бувшого президента Бразилії Ігнатія Лула. Але чи роблять це зі солідарности з ним, зі жалю, що караний за свої крадіжі? Роблять це більше з жалю, що втратили того хто їх підбурював, платив за всякі маніфестації, фінансував вкрадженими грішми їхні прокомуністичні зібрання. Збираються перед в'язницею де він сидить не тому, щоб боронити його чесність і хоч знають про його крадіжі мільярдів грошей народу, але тому, що їм важне мати якусь з того користь. Одне слово, вдавані маніфестації... Голосільниці оплакували й далі оплакують небіжчиків за гроші. Так і поступають ті які чинять заколоти й маніфестації бо тратять джерело своїх прибутків з украджених грошей. Що важне в тому всьому це платня, так в тих голосільниць, а не солідарність з людиною. А чесні й працьовиті люди мусять платити великі, надто великі податки а з них хто користає це всякі урядовці, які друться на уряди не, щоб помагати народові гідно жити, а на те, щоб красти й набувати для себе, коштом народу, мільярдів фазендів, літаків, машинів, тощо, а при тім з того користають всякі лінюхи, які тільки вміють робити маніфестації (за платню робітничої партії), щоб заколочувати в життя народу.

О. Тарсикій Залуцький

Carpideiras de Lula

Carpideira é uma profissional cuja função consiste em chorar para um defunto alheio. É feito um acordo monetário entre a carpideira e os familiares do defunto, a carpideira chorava e mostrava seus prantos sem nenhum sentimento, grau de parentesco ou amizade, visando apenas o lucro.

A profissão existe há mais de 2 mil anos, existia antes de Cristo e se estende em muitas culturas até aos nossos dias... No antigo Israel, as mulheres, conhecidas profissionalmente como carpideiras, eram contratadas para entoar canções tristes e chorar em ocasiões de falecimento de um amigo ou de um ente querido. Às vésperas da destruição da cidade de Jerusalém, Deus solicitou ao profeta Jeremias: "Chamem mulheres que são pagas para chorar, mulheres que saibam cantar músicas tristes". O povo disse: "Que elas venham depressa e cantem uma canção triste para nós para que os nossos olhos se encham de lágrimas e fiquem molhados de tanto chorar" (Jeremias 9: 17, 18). O povo concordou que as carpideiras viessem, pois bem sabia que estas mulheres experientes poderiam cantar canções emocionantes e levá-los ao choro. Temos no Evangelho o relato da ressurreição da filha de Jairo, quando, na chegada de Jesus, as mulheres estavam chorando pela menina morta. No Brasil, as carpideiras chegaram junto com a colonização portuguesa. Inicialmente o pagamento não era feito em dinheiro, mas com bens da família do defunto. Uma carpideira chorou no velório de Clodovil Hernandes (falecido em 2009). Sabe-se de uma mulher Eliana Rocha que é uma carpideira que sempre chora.

Onde existe este costume, quem tem dinheiro, contrata as empresas funerárias que oferecem serviços especializados, com mulheres experientes, as antigas carpideiras, para prantearem pelos seus mortos. Com certeza, o tempo em que vivemos, está levando as pessoas a demonstrarem as referidas qualidades indesejáveis da profecia bíblica. Por não existir mais amor, ressurgem em todos os países, inclusive no Brasil, as profissionais do choro - as carpideiras - mulheres pagas para chorar.

Uma peça chamada "As Centenárias", descreve com humor e ironia a estória de duas carpideiras que percorrem velórios com suas lamúrias e contando causos do interior do Nordeste. Esperava-se que através da simulação de angústia e dor manifestadas por estas mulheres, o participante lutuoso fosse contagiado pela tristeza e aflição. O principal objetivo era levar os partícipes ao choro e lamento, mesmo que o defunto não merecesse. As lamuriantes contratadas vestiam-se de preto e não costumavam usar perfume. Em 2 Samuel 14, 2 é citado o caso de uma mulher astuta contratada por Joabe para simular um luto perante o rei Davi depois da morte de seu filho rebelde Abesalon. Diz-se na Escritura: Finge que estás profundamente triste, põe vestido de luto, não te unjas com óleo e sê como mulher que há muitos dias está de luto pelo morto.

Hoje exercem o papel de carpideiras naquelas maças de sindicalistas, cutistas, petistas e outros que fazem o papel de carpideiras diante do ex-presidente Luiz Inácio Lula. E por que somente para ele os prantos, será que centenas de outros gatunos do governo não pereceriam as mesmas "homenagens"? Os nove governadores e três senadores que se deslocaram até Curitiba a fim de dar apoio ao condenado Luiz Inácio Lula da Silva e de tantos outros petistas e sindicalistas que se enxameiam em redor do fingido benfeitor dos pobres, na realidade esperto aproveitador dos bens que pertencem aos pobres, lembra a figura das carpideiras, profissionais que em troca de dinheiro rezam e choram por defuntos, no caso, por um vivo condenado pelos roubos. O que difere neste caso é quem está pagando. As carpideiras profissionais são pagas pela família do falecido e as carpideiras do Lula são custeadas por milhões de brasileiros que arcam com pesados impostos e diariamente assistem, inertes, a espetáculos de degradação moral dos políticos. Sabe-se que os manifestantes-carpideiras acampados diante da polícia Federal recebem do PT diárias em dinheiro e alimentação. Não o fazem com sentimentos de solidariedade ou compaixão, mas por dinheiro e alimentação. E donde vem esse dinheiro?

Pe. T. Zaluski

Євангельське Читання

Вознесіння Господа Ісуса Христа

Читання з Євангелія від Луки - 24,36-53

Ісус, воскреснувши з мертвих, став посеред них і до них каже: "Мир вам!" Вони ж, налякані та повні страху, думали, що духа бачать. Та він сказав їм: "Чого стривожились? Чого ті сумніви постають у серцях ваших? Гляньте на мої руки та на мої ноги: це ж я сам. Доторкніться до мене та збагніть, що дух тіла й костей не має, як бачите, що я їх маю." Сказавши це, він показав їм руки й ноги. А як вони з радощів не йняли йому ще віри й чудувались, він сказав: "Чи маєте ви тут що їсти?" Вони подали йому кусень печеної риби. Він узяв його й спожив перед ними. Потім Ісус до них промовив: "Це власне ті слова, що я, бувши ще з вами, сказав вам: Треба, щоб сповнилось усе написане про мене в законі Мойсея, в пророків та у псалмах." Тоді відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання, і до них мовив: "Так написано, що треба було, щоб Христос страждав і третього дня воскрес із мертвих, і щоб у його ім'я проповідувалось покаяння на відпущення гріхів усім народам, почавши від Єрусалиму. Ви - свідки того (всього). Я вам пошлю те, що мій Отець обіцяв був. Сидіть у місті, аж поки не одягнетеся силою з висоти." І він вивів їх аж до Витанії і, знявши руки свої, благословив їх. А як він благословляв їх, віддалився від них і почав возноситись на небо. Вони ж, поклонившися йому, повернулися з радістю великою в Єрусалим, і перебували ввесь час у храмі, славлячи та хвалячи Бога.

Діяння Апостолів; 1,1-12

Першу книгу я написав, о Теофіле, про все, що Ісус робив та що навчав від початку аж до дня, коли вознісся, давши Святим Духом накази апостолам, яких собі вибрав. Він показував їм себе також у численних доказах живим після своєї муки, з'являючись сорок день їм і розповідаючи про Боже Царство. Тоді ж саме, як споживав хліб-сіль із ними, він наказав їм Єрусалиму не кидати, але чекати обітниці Отця, що її ви від мене чули; бо Йоан христив водою, ви ж будете хрищені по кількох цих днях Святим Духом. Отож, зійшовшися, вони питали його: «Господи, чи цього часу знову відбудуєш Ізраїлеві царство?» Він відповів їм: «Не ваша справа знати час і пору, що їх Отець призначив у своїй владі. Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі.» І сказавши це, коли вони дивились, знявся угору, і хмара його взяла з-перед очей їхніх. І як вони дивилися пильно на небо, коли він відходив, два мужі стали коло них у білій одежі і сказали: «Мужі галилейські! Чого стоїте, дивлячись на небо? Оцей Ісус, який від вас був взятий на небо, так само прийде, як його ви бачили відходячого на небо.» Тоді вони повернулися в Єрусалим з гори, що зветься Оливною, що близько Єрусалиму - день ходи в суботу.

"Ти, Господи, вознісся на небеса , звідки й зійшов, Не зостав нас сиротами і нехай прийде Дух Твій, що приносить життя світові. Покажи синам людським діла могутності твоєї, Господи, чоловіколюбче" (Стихира на литії).

– Ці слова празничної стихири вкотрі наголошують нам про шлях до вічного життя, який відкрив нам Христос. Празник Вознесіння Господнього є наступною після Воскресіння знаковою подією, що ще раз підтвердила правдивість Христових обітниць і важливо, що відходження до неба стало запорукою і Христового повернення при кінці віків.

Ангели Твої, Господи, сказали апостолам: Мужі галилейські! Чого стоїте дивлячись на небо?Оцей Христос Бог, який вознісся від вас на небо, так само прийде, як ви його бачили, що відходив на небо. Послужіть йому в святості й правді (стихира литійна).

Празник Господнього Вознесіння. Це один з найбільших Господських празників, про який так писав св. Йоан Золотоустий — «Ми, що були недостойні жити й на землі, сьогодні вознесені на небо. Сьогодні стаємо наслідниками небесного царства, ми, що не вартуємо й земного, виходимо на небо й унасліджуємо престіл Царя і Господа».

Події цього дня описані у всіх Євангеліях, тож невипадково вже від IV ст. вони стають загально знаними.

Дух богослужень цього празника має радісний і прославний характер, оскільки 40 днів після Світлого Воскресіння учні Христові переживали незрівняну радість перебування з Учителем. Проте в якийсь момент усвідомлення Його відходу, в момент прощання, знову пригадуються нещодавно пережиті події — все ще не забуто вистражданої Голготи, страсних мук Христа і розгубленості учнів, що із страхом розбіглися, лиш здалеку слідуючи за Учителем. Ймовірно, всі ці події спричинилися до особливого емоційного пережиття в момент Вознесіння Христового.

Празник Вознесіння Христового є символічним празником, переживаючи ці події ми знову зустрічаємося із вже знайомими образами і символами, що єднають найбільші празники повного літургійного року. Наприклад, вказано у Євангелії, що Вознесіння Христа відбувалося на Оливній горі:

Саме цей образ гори набуває символічного значення у Святому Письмі, оскільки на узвишші відбуваються найважливіші події. Гора стає місцем зустрічі Бога з людиною:

Через Вознесіння Господнє спасається грішне людство, уособленням якого є образ упавшого Адама, що наголошується у літургійних текстах. Вознесіння стало продовженням свідчення перемоги над гріхом і смертю для всіх нас, оскільки Христос вознісся на небо, уособлюючи Собою початок відкуплення і відродження людської природи, зруйнувавши давнє осудження людини Господом.

Господь через всю старозавітню історію спасіння готує людство до прийняття «слави Свого блаженного життя». Здатність прийняти блаженство вічного життя полягає у відновленні Божого синівства, яке не можемo самі собі заслужити, оскільки як і благодать воно є даром. Це стало можливе через Боже воплочення, хресну смерть і воскресіння –(risu.org.ua).

"Vós, Senhor, ascendeste aos céus, donde vieste. Não nos deixe órfãos i venha o teu Espírito, que traz vida ao mundo. Mostrai aos filhos dos homens as obras do teu poder, Senhor, Amigo dos homens (Hino nas vésperas).

Estas palavras do hino da festa sublinham mais uma vez o caminho da vida eterna, aberto para nós por Cristo. A festa da Ascensão de Jesus é a seguinte depois da Ressurreição, com um sentido importante que mais uma vez foi confirmada a veracidade das promessas de Jesus e que a subida aos céus tornou-se garantia também da volta de Cristo no final dos séculos.

"Teus Anjos, Senhor, falaram aos apóstolos: Homens da Galiléia! Por que estais olhando para o céu? Este Cristo Deus que subiu aos céus, do mesmo modo vai chegar, como vocês o viram elevando-se aos céus. Servi a ele na santidade e na verdade (hino das vésperas).

A Ascensão é uma das importantes festas do Senhor, sobre o qual dizia S. João Crisóstomo: "Nós que éramos indignos de viver na terra, hoje fomos elevados para o céu. Hoje nos tornamos herdeiros do Reino dos Céus, nós que não merecemos o terreno, subimos ao céu e herdamos o trono do Deus Rei".

Os acontecimentos da Ascensão são narrados por todos os evangelistas e não foi sem motivo que a partir do século IV tornou-se uma importante festa do cristianismo.

O Espírito dos textos litúrgicos da festa possue um carater alegre e doxológico, sendo que durante 40 dias após a ressurreição de Jesus viviam uma grande alegria da permanência de Jesus entre eles. Porém no momento da sua subida ao céu, no momento da despedida, novamente lembram os acontecimentos recentemente vividos – e ainda não esquecidos da paixão de Jesus, na dispersão deles, que de medo se dispersaram e somente de longe seguiam o caminho de Jesus. Talvez todos esses acontecimentos contribuiram para uma vivência emocional no momento da ascensão de Cristo.

- A festa da Ascensão de Jesus é uma festa simbólica, pois revivendo esses acontecimentos novamente nos encontramos com ja conhecidas imagens e símbolos, que a ascenção aconteceu no monte como fatos importantes do Antigo Testamento aconteciam em cima de montes. Precisamente esta imagem do "monte"tem significação simbólica na Sagrada Escritura, sendo que no monte aconteciam fatos importantes: monte torna-se lugar de encontro do homem com Deus como em Moisés. Pela ascensão salva-se a humanidade pecadora, imagem do que é Adão, que é lembrado nos textos litúrgicos da festa. A ascensão tornou-se continuação do testemunho da Vitória sobre o pecado e a morte para todos, sendo que Jesus subiu aos céus, significando com isso o início da salvação e renascimento da natureza humana, destruindo a condenação antiga do homem por Deus.

Deus, pela história da salvação do Antigo Testamento prepara a humanidade para a glória da vida dos bem aventurados.

EXPEDIENTE
"PRACIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2018 Рік: R$60,00
Інші Краї: U$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionisio Bobalo, OSBM

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Бог любить тих, що Його люблять. А що про тих, що Його не люблять?

Бог любить однаково всіх, тих, що його люблять і тих які його не люблять. Божа любов це не заплата за щось, що людина робить або зробила для Бога, чи людина Його любить і вірно Йому служить, а чи невдячна й не шанує Його, Він все ж таки однаково, всіх, всіх, всіх любить.

Дорогий читачу, всім нам строго заборонено казати, що Бог мене або когось не любить. Це було би неможливе тому, що Бог це любов, так як неможливо, щоб вогонь не грів, бо вогонь це горяч. Як тепло чи горяч вогню може деяку річ огріває сильніше як деяку слабше, так і любов Божа, вона однакова супроти всіх, але не всі її приймають однаково. Добрих і недобрих, грішних і праведних, земних і небесних Божа любов сягає неодмінно так само.

А коли людина невдячна, не відповідає любов'ю за любов, що стається? Поправді, не знаємо всього, але можемо з певністю сказати, що Божа любов до особи ані на міліметер не зменшується. По людське говорячи, Бог пристосовується до людини яка йому не відповідає належно за любов і в нічому не перестає для неї помагати, уважати за свій улюбленний образ і подобу. Каже Св. Іван Богослов у своїм йому першому посланні, що любимо, бо Бог перший нас полюбив (1 Йо 4,19). Іншими словами, Бо не очікує нашої любови, щоб нас любити як це діється з людьми, і часто любов'ю, будуть любити, але перше хочуть знати чи нас люблять, мовляв "не дамо нашої любови якщо не будемо мати за неї заплату, дам коли ти мені заплатиш!".

Бог не ставить кондицій для нашої любови, Він любить і кінець. Справді бажає мати взаміну нашу любов, але коли її нема, Він любить так само як і від віків. Бог незмінний і Його любов незмінна. В цій справі пригляньмося до наступного прикладу.

Мама любить своїх дітей. Любить однаково, без різниці, хоч діти не однаково до неї відносяться. Одні більше схильні до неї, інші ж часто й невдячні, між ними є хворі й здорові, більше навчені й без освіти, дехто з дітей залишається при ній, дехто віддаляється і хіба деколи з нею спілкується, а деякі її залишили й забули. Котрих з них буде вона більше любити? Думаю, що всіх однаково, близьких і далеких, вдячних і невдячних, бо всі вони дорогі для її серця. А чи земська мати ліпша від Бога? Чи її любов досконаліша як Божа? Вона людина, яка змінюється, має різні почування, вона недосконала в своїй любові, відчуває невдячніть. Але це не гасить любови в її серці. Коли ж говоримо про Бога, Він незмінний, Він досконалий в доброму й нема в ньому ані кришки чогось недоброго.

В нашому житті часто й багато чуємо й говоримо про любов між людьми, навіть про любов велику геройську, яка жертвує життя за улюбленого, але вона все ж таки дуже недосконала, змішана з людськими справами й почуваннями. Неможливо для людини мати таку любов яка би не захитувалася, не мінялася через різні події і щоб була завсіди незмінною. Любов людська міняється, хитається, а Божа – досконала, незмінна, повна, без ніякого хитання у відношенні до людей.

Між нами людьми простити тому, хто недобрий для нас, схилитися перед ним, упокоритися уважається за пониження і применшування гідности, бо в кожній людині є дещо гордости. В Бога противно, любити безмежно це його питоменність, можемо сказати Його гордість,

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

O sapo no gramado

Um pai ofereceu dinheiro à filha de 12 anos se ela aparasse a grama na frente e em redor da casa. A menininha dedicou-se à tarefa com grande zelo e à tardinha todo o gramado estava lindamente aparado e limpo. Bem... tudo menos uma grande faixa de grama não aparada num canto .

Quando o homem disse que não podia pagar a soma combinada, porque nem toda grama foi aparada, ficou uma faixa intacta, a garotinha disse que estava pronta a esquecer o dinheiro, mas não apararia a grama naquele trecho deixado.

Curioso para saber porque essa atitude da menininha, ele foi ver o trecho que não foi aparado, suspeitando que ali houvesse uma cobra ou algo perigoso. Mas ficou sensibilizado quando viu ali, bem no centro do trecho, um sapo descansando sossegado. A garotinha foi muito compassiva e não tivera coragem de passar por ele e destruir com o aparador da grama aquela morada do sapo.

Claro, o pai não apenas não deixou de pagar o que foi combinado, mas acrescentou muito mais pela delicadeza da menina.

Diz-se que onde existe amor, existe desordem. A perfeita ordem faria do mundo um cemitério, onde tudo lembra morte e falta de criatividade para construir coisas novas no mundo. Por causa do amor deve-se aceitar desordens para não prejudicar alguém ou alguma criatura. Certas desordens fazem o mundo mais vivo e mais agradável.

Deus não deixou o mundo todo acabado e perfeito mas deixou muitas coisas ao homem para completar e aperfeiçoar. O que dizer de certas pessoas perfeccionistas que gostariam que tudo fosse feito com perfeição absoluta? Que os ritos fossem observados tim-tim por TIM-tim, que o locutor não gaguejasse, que a criança não caísse e não suasse as mãos e a roupinha e não desarrumasse o cabelo? Essa coisa de ver o mundo sem nenhuma mancha, a fala sem nenhum gaguejo, um banquete, uma recepção sem a mínima falha, um discurso sem mínimo gafe, é utopia, nem teria graça e não ofereceria assunto para conversas e fofocas. Mais ainda, será possível imaginar toda humanidade sem nenhuma culpa? Se Deus se proclama misericordioso é porque sabe que deve perdoar, deve comiserar-se e sabe que o homem é fraco e desde a sua origem praticou atos indevidos e vai praticá-los no futuro. Qualquer falha nunca deve ser motivo de desespero, e sim, incentivo e motivação para caminhar em frente à procura não da perfeição, mas do melhor.

Prezado leitor, nunca condene alguém que errou, mas incentive para se levantar e ir em frente. Vale a pena citar aqui o hino da vida escrito por Rudyard Kipling para seu filho:

Se és capaz de manter tua calma, quando,
todo mundo ao redor já a perdeu e te culpa.
De crer em ti quando estão todos duvidando,
e para esses no entanto achar uma desculpa.

Se és capaz de esperar sem te desesperares,
ou, enganado, não mentir ao mentiroso,
Ou, sendo odiado, sempre ao ódio te esquivares,
e não parecer bom demais, nem pretensioso.

Se és capaz de pensar - sem que a isso só te atires,
de sonhar - sem fazer dos sonhos teus senhores.
Se, encontrando a Desgraça ou Triunfo, conseguires,
tratar da mesma forma a esses dois impostores.

Se és capaz de sofrer a dor de ver mudadas,
em armadilhas as verdades que disseste
E as coisas, por que deste a vida estraçalhadas,
e refazê-las com o bem pouco que te reste.

Se és capaz de arriscar numa única parada,
tudo quanto ganhaste em toda a tua vida.
E perder e, ao perder, sem nunca dizer nada,
resignado, tornar ao ponto de partida.

De forçar coração, nervos, músculos, tudo,
a dar seja o que for que neles ainda existe.
E a persistir assim quando, exausto, contudo,
resta a vontade em ti, que ainda te ordena: Persiste!

Se és capaz de, entre a plebe, não te corromperes,
e, entre Reis, não perder a naturalidade.
E de amigos, quer bons, quer maus, te defenderes,
se a todos podes ser de alguma utilidade.

Se és capaz de dar, segundo por segundo,
ao minuto fatal todo valor e brilho.
Tua é a Terra com tudo o que existe no mundo,
e - o que ainda é muito mais - és um Homem, meu filho!

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

МАМО, НЕ КЛОПОЧИСЯ, ЩО НЕ МОЖЕШ ДАТИ ДІТЯМ ЩОСЬ ЛІПШОГО, ДАЙ НАЙКРАЩЕ ЩО МАЄШ!

Діти заможних родин втішаються великими достатками в щоденному житті. Можуть краще одягнутися, набути ліпше взуття, вигідніше помешкання, розкішні забавки, різні якості поживи і пиття і т. п.

Багаті родини, які мають всього подостатком, втішаються вигіднішим і щасливішим життям, в порівняні до бідних родин. Маючи матеріальний добробут, в батьків зроджується журба чим і як могти дітям догодити.

Сучасний зматеріалізований світ спожитку різними середниками повідомляння сильно впливає і багатьох веде до набування непотрібних, зайвих речей. Все це діється завдяки комерційної пропаганди. Людина навіть незчується, що попала в невільництво модерного консумізму.

Світ сильно своєю пропагандою захоплює людей і тим їх матеріалізує накидаючи фальшиві переконання що в надмірі матеріальних дібр стануть щасливішими.

Світова пропаганда сильно впливає на родини, а головно на багатіших матерів, в котрих модерні засади матеріалізму закорінені від дитинства. Вони ними руководяться в своєму житті, і те передають своїм дітям, думаючи, що найбільше добро чинять для них залишаючи зовнішні матеріальні маєтки. Зовнішні багатства ніколи не задоволяють. Нераз батьки ціле життя посвячують, щоб чим більше їх набути для дітей які з них не вміють користати. Каже пословиця: «Кому легко прийде, легко й піде». Нераз в скорому часі по батьках все порозтринькують.

Йдеться про фальшиві поняття матерів, які базуються на чисто матеріальних засадах добробуту. Але найкращий і тривалий добробут не матеріальний, але духовний, коли матір передає від себе побожне й релігійне християнське життя і добре виховання. Коли все це діти засягнуть за ранніх літ, напевно, що переводитимуть в життя і з тих дібр користатимуть по всі дні туземного свого перебуту.

Одного разу родина набула авто й потрібно було, щоб і жінка на ім'я Анна набула водійську картку. Коли ввійшла до б'юра, представила всі потрібні документа, а секретарка запитала про її професію? Вона відповіла: я тільки звичайна матір дітей. Секретарка відповідає, що це не є професія! Напишімо, що ти є правителька дому.

При нагоді вона зустрічає свою товаришку Марту і розповіла, що сталося при набутті картки, але Марта також виявила, що мусить її набути й почала турбуватися, яку професію представить. Коли секретарка запитала про професію, вона продумала і представляє: «Я докторка дитячого розвитку і їх співвідношення до людей. Секретарка записала її професію але заразом попросила вияснення.

Марта пояснила для секретарки про розвиток і програму вже встановлену на довгі роки вдома і поза домом.

По перше, я працюю з одною групою і маю чотири проекти, які потребують від 12 до 24 годин тяжкої праці.

Моя група складається з наступних дітей:

- Одна дівчина, що зараз нараховує 13 років,
- Друга дівчинка на 7-му році життя,
- Третя дівчинка має 3 рочки,
- Четвертий хлопець 6 місяців життя.

В моїй групі вже менше більше маю програму. Тепер потребуватиму протягом цілого життя посвятитися для них і виповнити всі проекти мого материнства зі всіма його вимогами, днями, місяцями аж до кінця мого життя.

Коли повернулася додому найперше взяла дитину на руки, сіла на край ліжка почала призадумуватися про відповідальності й обов'язки кожної жінки щодо дітей, як мати, дружина, товаришка, подруга й бути кожної хвилини на послуги потребуючим.

Так, всі жінки можуть бути докторами у справі виховання дітей, коли самі в собі посідають сильно закорінене християнське релігійне життя. Тоді можуть дати дітям від себе щось найкраще.

Сьогоднішній світ переповнений матирями, які побиваються за дипломами, титулами і спеціалізаціями в різних ділянках професійних праць, щоб могти чим більше набути багатства, однак, не мають спеціалізації любити й навчити дітей молитися, вказувати дорогу до церкви, до захования заповідей, до святих Тайн.

Християнські матері – це перші місіонерки, які засівають Боже Слово на дитячій ріллі, наставляючи дітей на дорогу правди й вічного життя. Через них постають добрі будучі християни й святі родини. Таких жінок потребують родини, церква й суспільство, бо вони тільки вони можуть передати дітям від самого їх народження, найкращу духовну спадщину.

Papa: nunca prisioneiros de palavras ou fechados ao Espírito

O Pontífice celebra a missa na capela da Casa Santa Marta e recorda que os filhos de Deus são homens livres, capazes de "discernir os sinais dos tempos".

Na história do homem "sempre haverá resistência ao Espírito Santo", oposições às novidades e às "mudanças". Na homilia da missa celebrada em Santa Marta, o Papa Francisco reflete sobre a liturgia de hoje, detendo-se sobre as diferentes atitudes que o homem adota diante das novidades do Senhor, que "sempre vem ao nosso encontro com algo novo" e "original".

Os prisioneiros de ideias

No Evangelho de João, o fechamento dos doutores da lei é bem focalizado, atitude que então se torna "rigidez". São homens capazes de se concentrar apenas em si mesmos, inertes à obra do Espírito Santo e insensíveis às novidades. O Pontífice enfatiza, em particular, a sua completa incapacidade de "discernir os sinais dos tempos", sendo escravos de palavras e ideias.

"Eles voltam à mesma questão, eles são incapazes de sair daquele mundo fechado, eles são prisioneiros das ideias. Eles receberam a lei que era vida, mas eles a 'destilaram', eles a transformaram em ideologia e assim giram, giram e são incapazes de sair e qualquer novidade para eles é uma ameaça".

A liberdade dos filhos de Deus

Muito diferente, no entanto, deveria ser o calibre dos filhos de Deus, que apesar de ter talvez uma reticência inicial são livres e capazes de colocar no centro o Espírito Santo. O exemplo dos primeiros discípulos, contado na Primeira leitura, destaca sua docilidade ao novo e a capacidade de semear a Palavra de Deus, mesmo fora do padrão usual de "sempre se fez assim". Eles, observa Papa Bergoglio, "mantiveram-se dóceis ao Espírito Santo para fazer algo que fosse mais do que uma revolução", "uma mudança forte", e ao centro "estava o Espírito Santo: não a lei, o Espírito Santo" .

"E a Igreja era uma Igreja em movimento, uma Igreja que ia além de si mesma. Não era um grupo fechado de eleitos, uma Igreja missionária: na verdade, o equilíbrio da Igreja, por assim dizer, está precisamente na mobilidade, na fidelidade ao Espírito Santo. Alguns dizem que o equilíbrio da igreja se assemelha ao equilíbrio da bicicleta: está parada e vai bem quando está em movimento; se você a deixa parada, cai. Um bom exemplo".

Oração e discernimento para encontrar o caminho

Fechamento e abertura: dois pólos opostos que descrevem como o homem pode reagir diante do sopro do Espírito Santo. O segundo, conclui o Papa Francisco, é precisamente "dos discípulos, dos apóstolos": a resistência inicial não é apenas humana, mas é também "uma garantia de que não se deixam enganar por alguma coisa e depois com a oração e o discernimento encontram o caminho" ".

"Sempre haverá resistência ao Espírito Santo, sempre, sempre, até o fim do mundo. Que o Senhor nos conceda a graça para saber resistir ao que devemos resistir, ao que vem do maligno, ao que que nos tira a liberdade e saibamos nos abrir às novidades, mas somente àquelas que vêm de Deus, com o poder do Espírito Santo e nos conceda a graça de discernir os sinais dos tempos para tomar as decisões que deveremos tomar naquele momento".

vaticannews.va

ЕКЗОРЦИСТИ: ВИПАДКИ З КІНО ІНКОЛИ ВІДБУВАЮТЬСЯ В РЕАЛЬНОМУ ЖИТТІ, ОДНАК РІДКО

Хоча в Голлівуді люблять зображати у фільмах якомога драматичніші форми екзорцизму, священики, котрі стикаються з випадками поневолення на щодень, зазначають, що насправді такі складні випадки у реальному житті трапляються рідко.

Зараз у Римі триває 13-та щорічна конференція «Екзорцизм та молитва визволення», на яку з'їхались екзорцисти з усього світу. Один із них, о. Луїс Раміpез, розповідає: «Те, що ми бачимо у фільмах, це дуже рідкісні випадки». «Не варто вважати, що кожен екзорцизм завершується таким чином, як це нам показують в кіно. Звичайно, що трапляються складні випадки, в яких особа перебуває під особливим впливом, однак це далеко не буденність».

За його словами, перед тим як провести обряд екзорцизму, священик повинен здійснити процес розрізнення, щоб визначити чи ця особа дійсно потребує допомоги священика, а не лікаря. Таке непорозуміння часто виникає тоді, коли після медичного втручання особа не відчуває покращення.

Ще один священик, Хосе Енріке Оярзун, зазначив, що демонічний вплив є «завжди актуальною реалією», незважаючи на те, що медія часто викривлено показують те, у що вірить Церква, «змішуючи реальність із фікцією, ставлячи перед глядачами великий знак запитання», та створюючи враження, що диявол є всього лиш героєм кіно.

Священик водночас наголошує, цитуючи французького поета XIX ст. Шарля Бодлера: «Найкращий трюк диявола – переконати людину в тому, що він не існує».

Він також нагадав про те, що впродовж останніх двох століть Папи римські «не залишали місця для сумнівів» щодо існування диявола. «Він присутній вже на перших сторінках Святого Письма, яке завершується Божою перемогою над злом», цитує слова Папи Франциска о. Оярзун.

За матеріалами cruxnow.com

В Україні випробували оновлений ракетний комплекс "Скіф"

На одному з військових полігонів відбулися успішні випробування нової модифікації протитанкового керованого ракетного комплексу "Скіф".

Про це повідомляє прес-служба КБ "Луч" в Facebook.

Повідомляють, що конструкцію "Скіфа" (експортна версія українського "Стугна-П") змінили для замовника.

Модифікації стосувалися адаптації пускової установки для використання її в умовах м'яких грунтів та піску.

Сама ракета не зазнала змін так як с самого початку розроблялася для застосування в любих кліматичних та погодних умовах, без виключень", - йдеться в повідомленні.

У січні президент Петро Порошенко наказав закінчити у 2018 році випробування та почати будівництво ракетного комплексу "Вільха".

Українська правда

Українська армія піднялась у рейтингу армій світу

Україна займає 29 місце у рейтингу найкращих армій світу за версією Global Firepower. Рейтинг опубліковано на сайті компанії

Міжнародна компанія Global Firepower, яка щорічно складає рейтинг найкращих армій світу, цього року помістила Україну на 29 місце із 136. Поруч із українською армією на 28 місці Греція, а на 30-му Чехія. Перше місце посіла армія США, друге – РФ, а третє – Китай.

Складаючи рейтинг, Global Firepower враховувала 55 індивідуальних чинників. За їхньою системою оцінювання, менші, але технологічно просунутіші, армії конкурують з більшими, але не такими розвинутими.

Рейтинг залежить не від загальної кількості зброї (хоча це фактор), а від різноманітності озброєнь у кількості, що забезпечує кращий баланс наявної зброї. Наприклад, стратегічна і тактична цінність наявності 100 мінних тральщиків в одній армії не дорівнює наявності 10 авіаносців у іншій.

Ядерний арсенал не враховувався, але країни, які його мають отримали бонусні бали. Країни з великою кількістю населення отримали вищі рейтинги, через наявність персоналу для підримки і війни, і промисловості.

Країни НАТО також отримали бонуси за рахунок теоретичного розподілу ресурсів, якщо один із учасників візьме участь у війні.

Як повідомлялось, 2017 року у рейтингу Global Firepower Україна посіла 30 місце.

Papa Francisco: não existe evangelização de poltrona

Em sua homilia, Francisco destacou que é o Espírito quem impulsiona os cristãos à evangelização, que "se estrutura" sobre três palavras-chave: "levantar", "aproximar-se" e "partir da situação".

Giada Aquilino e Bianca Fraccalvieri – Cidade do Vaticano

O Papa Francisco celebrou na manhã de quinta-feira (19/04) a missa na capela da Casa Santa Marta, refletindo sobre o trecho dos Atos dos Apóstolos. No Evangelho do dia, um anjo do Senhor diz a Filipe "Prepara-te e vai para o sul, no caminho que desce de Jerusalém a Gaza. O caminho é deserto".

A semente da Palavra de Deus

Francisco explicou que, depois do martírio de Estevão, "começou uma grande perseguição" para os cristãos e "os discípulos se espalharam por todos os lados", na Judeia, em Samaria. Mas justamente aquele "vento da perseguição" – acrescentou – levou os discípulos a irem "além".

Assim como faz o vento com as sementes das plantas, as leva além e semeia, assim aconteceu aqui: eles foram além, com a semente da Palavra, e semearam a Palavra de Deus. E assim podemos dizer, brincando um pouco, que nasceu 'propaganda fide'. Assim. De uma perseguição, de um vento, os discípulos levaram a evangelização. E este trecho que hoje lemos, dos Atos dos Apóstolos, é de uma grande beleza... Mas é um verdadeiro tratado de evangelização. Assim o Senhor evangeliza. Assim o Senhor anuncia. Assim o Senhor quer que evangelizemos.

As três palavras da evangelização

Francisco destacou que é o Espírito a impulsionar Filipe – e nós cristãos – à evangelização. Esta se "estrutura" em três palavras-chave: "levantar-se", "aproximar-se" e "partir da situação".

A evangelização não é um plano bem feito de proselitismo: "Vamos aqui e façamos muitos prosélitos, de lá, e muitos..." Não... É o Espírito que diz como você deve ir para levar a Palavra de Deus, para levar o nome de Jesus. E começa dizendo: "Levante-se e vai'". Levante-se e vai até aquele lugar. Não existe uma evangelização "de poltrona". "Levante-se e vai'". Em saída, sempre. "Vai". Em movimento. Vai ao lugar onde você deve anunciar a Palavra.

Francisco então recordou os muitos homens e mulheres que deixaram pátria e família para ir a terras distantes para levar a Palavra de Deus. E muitas vezes, "despreparados fisicamente, porque não tinham os anticorpos para resistir às doenças daquelas terras", morriam jovens ou "martirizados": se trata, diz o Papa - recordando as palavras ditas por um cardeal – de "mártires da evangelização".

Nenhuma teoria para a evangelização

O Pontífice explicou ainda que não é necessário nenhum "vade-mécum da evangelização", mas é preciso "proximidade", aproximar-se "para ver o que acontece" e partir "da situação", não de uma "teoria".

Não se pode evangelizar em teoria. A evangelização é um pouco corpo a corpo, pessoa a pessoa. Parte-se da situação, não das teorias. E anuncia Jesus Cristo, e a coragem do Espírito o impulsiona a batizá-lo. Vai além, vai, vai, até que sente que acabou a sua obra. Assim se faz a evangelização. Essas três palavras são chave para todos nós cristãos, que devemos evangelizar com a nossa vida, com o nosso exemplo, e também com a nossa palavra. "Levante-se, levante-se"; "aproxime-se": proximidade; e "partir da situação", aquela concreta. Um método simples, mas é o método de Jesus. Jesus evangelizava assim. Sempre em caminho, sempre na estrada, sempre próximo às pessoas, e sempre partia de situações concretas, das concretudes. Somente se pode evangelizar com essas três atitudes, mas sob a força do Espírito. Sempre o Espírito nem mesmo essas três atitudes servem. É o Espírito que nos impulsiona a nos levantar, a nos aproximar e a partir das situações.

EUA aprovam venda de mísseis antitanque à Ucrânia

Os Estados Unidos aprovaram a venda de mísseis antitanque "Javelin" ao Governo da Ucrânia,

A informação, que promete converter-se na antecâmara de uma nova frente de tensão com a Rússia, foi avançada pelo Pentágono. Na prática, a autorização concedida à agência norte-americana de Cooperação em Segurança e Defesa inclui 210 mísseis e 37 lançadores com um custo estimado de 47 milhões de dólares.

O Departamento de Estado diz que o sistema "Javelin" "ajudará os ucranianos a construir a capacidade de longo prazo para defender a soberania e a integridade territorial."

Em dezembro, o Presidente ucraniano, Petro Poroshenko, referiu que as armas seriam usadas para proteger quer os soldados quer os civis. A Rússia contra-atacou referindo que a "luz verde" norte-americana encorajaria os que apoiam o conflito a na Ucrânia a usar a força.

O Pentágono ressalva que a venda não altera o equilíbrio militar básico na região. No caso da operação ser aprovada pelo Congresso as entregas das encomendas poderão ser feitas dentro de dois meses.

UE ajuda Ucrânia a anular suspensão do gás russo

O abastecimento de gás está a provocar um novo braço de ferro na tensa relação entre Rússia e Ucrânia.

Depois da decisão desta semana do tribunal arbitral de Estocolmo, que condenou a empresa russa Gazprom a pagar mais de dois mil milhões de euros aos ucranianos da Naftogaz, a Gazprom decidiu suspender o abastecimento de gás ao país vizinho, quando este enfrentava uma vaga de frio.

Em causa esteve um suposto défice no abastecimento de gás contratualizado entre as duas companhias, com a Gazprom a não cumprir o que estaria definido.

A decisão levou mesmo a Ucrânia a fechar provisoriamente as escolas até dia 06 de março e a procurar alternativas. A solução veio da Europa, com o presidente ucraniano Petro Poroshenko a garantir que o défice de gás já foi anulado com o aumento das remessas europeias.

"Temos hoje um aumento drástico de entregas de gás da União Europeia: da Polónia, da Eslováquia e da Hungria. Por isso, todo o défice - a esta hora que falamos - está totalmente coberto", assegurou.

As relações entre os dois países estão muito deterioradas desde 2014, ano da anexação da Crimeia pela Rússia.

No entanto, o diferendo entre as companhias de gás é ainda mais antigo, contando profundas disputas comerciais desde 2006.

A polémica vai continuar nos tribunais, já que as duas empresas anunciaram que vão lutar pelos respectivos direitos.

Agências • REUTERS

ВИЗНАНІ ЧУДА ЗА ЗАСТУПНИЦТВОМ БЛАЖЕННИХ ПАВЛА VI ТА ОСКАРА РОМЕРО

У вівторок, 6 березня 2018 р., Папа Франциск прийняв на аудієнції кардинала Анджело Амато, Префекта Конгрегації в справах проголошення святих, під час якої затвердив оприлюднення декретів цього відомства, які стосуються триваючих процесів. Першим у цьому переліку є визнання чуда за заступництвом блаженного Папи Павла VI, що відкриває шлях до його канонізації.

Ще чотири декрети стосуються визнання чуд за заступництвом блаженних, які вже скоро будуть проголошені святими. Це сальвадорський єпископ Оскар Арнульфо Ромеро Ґалдáмес, Архиєпископ Сан-Сальвадору, італійські священики Франческо Спінеллі та Вінченцо Романо, німецька черниця Марія Катеріна Каспер.

Два наступні декрети відкривають шлях до беатифікації Слуг Божих Марії Фелісії від Ісуса в Найсвятіших Тайнах, португальської черниці, за заступництвом якої визнано чудо, та словацької мирянки Анни Колесарової, вбитої 1944 року з ненависті до віри, визнаючи її мучеництво.

Решту шість декретів – це визнання геройського виміру чеснот. У цьому переліку: польський священик редемпторист Бернард Любєньскі, італійський капуцин Чечіліо Марія Кортіновіс, італійські черниці Джустіна та Марія Ск'яппаролі, італійська мирянка з Третього Домініканського Ордену Марія Антонелла Бордоні, італійська мирянка Алессандра Сабаттіні.

Джерело: радіо Ватикан

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Байка « Кіт та собака»

Кіт Мурко й пес Бурко жили дружньо в господарці. Мурко хоронив хату від мишів а Бурко відганяв від господарки вовків і злодіїв. Раз вони собі присіли на порозі дому й про свої справи, обов'яки й зайняття в господарці говорили. Про це і про те розмовляли, пес вихвалювався як він злодіїв і вовків відважно від гоподарки відганяє, а в кота на язиці були миші.

Каже кіт: « Мишей багато розвелось у нашій хаті. Я ганяю їх, ловлю та ніяк щось не потраплю їх знищити або з дому прогнати, сил мені вже не вистачає. Що робити – вже сам не знаю».

Зверхньо глянув пес на кішку й з погордою росміявся, а зараз самопевно сказав: « Знищити мишку?! Легшої справи мабуть, нема у світі, от поглянь і навчися, як роблю це я! Покажу тобі як то легко мишей проганяти, щоб вже ніколи сюди не поверталися. Я таке потраплю і тобі покажу.

Пес встав на ноги, зробив чотири скоки і загавкав на всю пару й на всі боки. Гавкав він аж до нестями, своїм голосом лякав мишей словами. А миші ховались де хто міг і виглядало, що десь за море повтікали. А коли вже всіх на чотири вітри і втомився нівроку, поглянув довкола, гордо захарчав і ліг відпочивати. Коли з втоми заснув добрим сном, миші вийшли на поріг, поглянули довкола й нишком тишком підійшли до сплячого пса, повилазили на нього й давай скубати хвоста й реготатись, сміялись, бо пса зовсім не боялися. Пес гарчить, ніяк миші зловити не потрапить а миші скачуть, бо кота вони не бачать. Та як тільки кіт з'явився, миші повтікали, а пес завстидався і на волі опинився.

Кіт аж за боки брався так з пса сміявся. А пес завстиджений звернувся до кота каже: « Ця робота не для пса, миша для нього здобич замала для такого великана, як я». А кіт до пса: "Не берися до не твого діла. Залиши котам миші, а сам вовків і злодіїв від дому відганяй.

Мораль цеї байки проста: Щоб не лишитися без хвоста, до чужого діла не берися, роби своє й своїм гордися. Не пхай носа до чужого, проса...

Пише Юзьо Шило

Христос Воскрес!

Нині дещо про мудрість і мову дітей і як то вогориться по колоніях. Багато слів нас штарших діти нон ентиндень але багато є діточих слів, жи ми старші не розуміємо. Инь прімийро лучар, розкажу вам о сегінте жи аконтесиу коміто. Бувим в одній фамілії, запросили мене про алмосо. Мама приготовлєла гобід, я пивим шімарон з бабцею, а дві дівчинки, біленькі як сніг, бігали й сізабавлєли по цілій хаті й сегідаминти заглядали на фоґон де поралася мама коло баняків, пареси жи вже хтіли гобідати. Коли вони бігали коло нас я сізапитав: - чи ви дівчатка вже голодні? Гобі сівидивили на мене й не відповіли ніц, видно ном компрендиром а міня перґунта. А бабця сказала: вони не знают що то таке голодні, їх треба сіпитати "Чи вже хочете їсти?" Коли я так сізапитав, вони сказали жи вже хочут їсти... Хтіти їсти й бути голодним то мизма койза, але діти розуміют хтіти їсти, але не всі діти знают о ки сітніфіка бути голодним.

Було двоє малих дітей в домі й до них приїхала на відвідини їх тія. Домінґо сидо батьки пішли до церкви, а тія ще сізбирала й фікоу пра саїр ум поуко майс тарде. Коли виходила з хати, взєля пакоти ком досис жи привезла, щоб роздавати дітям і поклала високо инь сіма до армаріо. Малі сідивили й менше сказало: - так, так, цьоцю, покладіт високо, щоб часами діти не досягнули й не з'їли... Пра ела діти то були єнші, а не вони гобоє....

Двоє малих сібавили в хаті й зайшла між ними діскусом. Мама насварила їх а менше сказало: - то вона сіказит, сіщіпає і сівикривляє до мене. А мама: - тихо сиди й не пащикуй до мене! Йдіт гобі на подвіра й там сіказіт, а не тут в хаті..

Малий прийшов зі школи з подертою сорочкою і цілий розхрістаний і брудний як бурза мурза. Мама сізапитала: - хлопче, де ти так замурався? Хлопець виправдався: - то юци в школі мене так запацькали.... Мама: - а за що вони тебе запацькали? -Бо я їм сіпокривляв і робив міґи.

Приїхали на колонію якісь американці, щоб сіподивити як на колонії жиют наші люди й в одній хаті застали вдома тільки малих хлопця і дівчинку. Сіспитали їх: - Де мама й тато? Юц відповів: - тато взєв арями, запряг коні до кароси, кинув на каросу фойсу і поїхав на роси робити асиру, бо завтра буде палити роси, щоб садити фасолю на киймаді... - А мама? – Мама взєли ґрацу й пішли сапати карапісі й ґвасюмбу, щоб завтра садити мандьоху на городі.... - А чи є коло дому хтось старший? – Є Іван і він тратує кріасом на портирі.

Тудо ісо мостра а кріатівідаде наших людей і дітей. Коли якісь мудрі люди колись давно видумали мову, то проки не можут мати свою мову колоністи?

Юзьо Шило

Засмійся

Чоловік сидів у почекальні в шпиталі. Нараз виходить з кімнати медсестра і радісно вітає чоловіка: добра вістка, ти став батьком, твоя жінка щасливо породила дитину.

З боку чекав народження дитини інший чоловік і нервово запротестував:

- Що це за порядок, він щойно прийшов, а я вже чекаю тут понад годину!

Біль ноги

Чоловік зайшов до лікаря і поскаржився, що болить нога. Лікар перевірив, випитав хворого й сказав: - Цей біль це вислід твоїх літ, старість не радість...

Чоловік: -Пане не думай, що я йолоп і не розумію справ. Та в мене болить одна нога а не обидві. А вони обидві однаково старі.

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Деколи твоє серце буде неспокійне. Прийде смуток, страх тебе занепокоїт, якесь розчарування, втрата когось або чогось не дасть тобі спокою. Все те в житті всім стається і виглядає, що вже на все в серці зостанеться. Але побачиш, що все смутне минеться і радість до твого серця знову завітає.